

parationem illam, seu illationem ab excommunicato sepulto in ecclesia, ad omnem illum prohibitum ibi sepeliri, propter alia peccata, quæ non habent excommunicationem annexam, ut propter usuras, et similia. Contra hanc enim illationem multo fortius procedunt rationes factæ, et ipsa nullo jure vel ratione fundatur. De quo nonnulla addam in sequenti casu.

14. *De sepultura hominis pagani.* — Alter enim casus de sepultura hominis pagani plane fundatur in jure mere positivo, prohibente hujusmodi corpora sepeliri in locis sacris, seu ecclesiis. Nam licet dici possit, eo ipso quod ecclesiæ et earum cœmeteria destinantur pro sepulchris fidelium, illicitum esse infideles ibi sepelire, hoc erit verum, si intelligatur illa dedicatio esse exclusive pro solis fidelibus sepeliendis, et sic in idem redit, quia illa institutio voluntaria fuit Ecclesiæ, et consequenter humana, et in ea involvitur satis expresse ac formaliter dicta prohibitio. Accedit, quod nomine infidelis ibi intelligitur omnis non baptizatus, ut Doctores exponunt, unde comprehenditur filius infans Christianorum, qui mortuus fuit priusquam posset baptizari; at hoc profecto non potest ex natura rei provenire, quia videri poterat puer ille habere ibi jus sepulturæ ratione patris, nec in eo esset intrinseca templi irreverentia, cum corpus illud non fuerit propriis peccatis maculatum, nec sit ignibus inferni tradendum, esto non sit glorificandum; est ergo ex sola prohibitione Ecclesiæ. Item comprehenditur ibi etiam catechumenus fidelis: si enim ante baptismum re ipsa susceptum moriatur, non est in ecclesia sepeliendus propter illa jura, et per illam generalem regulam, quod, quibus non communicamus vivos, neque etiam communicamus defunctis; catechumeni vero non sunt capaces sacramentorum ante baptismum, nec in sacrificiis, et suffragiis communibus cum fidelibus communicant, et ideo nec defuncti in ecclesia esse debent. Tota vero hæc est institutio ecclesiastica, fundata in ratione congrua; per se autem et intrinsece id non esset malum, cum illi justus esse possit; ergo illa prohibitio simpliciter humana est.

15. *Objectio.* — *Satisfit.* — Dices, saltem esse per se et intrinsece malum ibi sepelire infidelem adultum, quem constat esse damnatum. Respondeo, idem argumentum fieri posse de quolibet publico peccatore, vel desperato fidei, etiamsi excommunicatus non sit; nam etiam constat hunc esse damnatum. Hæc vero

ratio prohibitionis non pertinet ad casus de quibus nunc tractamus, id est, ad eos quibus ecclesia polluitur; quia, ex eo quod publicus peccator mortuus impœnitens sepeliatur in ecclesia, non polluitur ecclesia, cum in jure hoc non sit expressum; quamvis ergo ex illo capite id esset per se malum, non esset ratione infidelitatis ut sic, quod nunc agimus, sed ratione magis universali, quia est corpus hominis damnati ad gehennam. Adde vero etiam illam prohibitionem non esse de jure divino, seu naturali, considerando præcise sanctitatem loci sacri, et reverentiam eo titulo illi debitam, sed ex alia ecclesiastica institutione pendere. Primum patet, quia licet aliquis in peccato mortali moriatur, potest aliquis humanus honor ejus corpori deferri propter alios titulos dignitatis ecclesiasticæ, vel civilis; aut propter honorem quemdam, ac decentiam ipsorum viventium; aut denique propter aliquam humanitatis demonstrationem cum illo ostendendam ob aliquam conjunctionem; ergo seclusa Ecclesiæ prohibitione, non videtur per se et intrinsece malum, illud cadaver in ecclesia sepelire propter hanc humanitatem vel honorem humanum, si Ecclesia non prohibuisset. Quia illa intentio mala non est, et actio non ita est contra reverentiam ecclesiæ de se et intrinsece, ut sit illi injuriosa, quia licet corpus defuncti non possit juvari ad spiritalia bona ratione loci sacri in quo sepelitur, tamen non deformat nec inhonorat locum sacrum, nisi aliunde id prohibeatur. Altera vero pars declaratur, quia Ecclesia ideo vult fideles in loco sacro sepeliri, ut ibi juventur suffragiis, et orationibus viventium, et ut ibi tanquam sacrum depositum colloquantur, donec ad vitam beatam resurgant; et ex hac intentione et institutione Ecclesiæ orta est prohibitio, ut nullus in peccato mortali defunctus, ita ut de peccato, et impœnitentia publice, ac moraliter, vel ex præsumptione juris constet, in loco sacro sepeliatur. Quæ prohibitio hoc modo colligitur ex cap. *Quibus*, et quatuor sequentibus, cap. *Quæsitum*, capit. *Fures*, 13, quæst. 2. Et pertinere censetur ad Ecclesiæ immunitatem, quam ex institutione Ecclesiæ habet, unde contraria transgressio ad illas maxime pertinet, quæ contra Ecclesiæ immunitatem committuntur, de quibus infra dicturi sumus.

16. De aliis vero tribus casibus in quibus ecclesia polluitur, cum clarum sit, effectum illum polluendi ecclesiam consistere tantum in vi prohibitionis juris ecclesiastici, dubitari

potest an illæ actiones, quibus ille effectus annexus est, sint jure divino in ecclesia prohibitæ, vel etiam solo humano jure. Sed de his actionibus simul cum aliis dicemus in capit. sequent., nam eadem est ratio dubitandi in omnibus. Tandem inquiri hic potest, quid nomine ecclesiæ vel loci sacri in hoc puncto intelligendum sit. Sed hoc, quantum pro materiæ necessitate mihi sufficere visum est, dixi in dicto 3 tom., disput. 81, sect. 4. Et specialiter illa explicui, aliqua addendo pro quarto casu, de excommunicato in ecclesia sepulto (eademque ratio est de infideli), in 5 tom., disputat. 12, sect. 4, n. 6 et 7. Qui vero plura desiderat, videat Sancium, dicto l. 9 de Matr., disp. 15, q. 3.

CAPUT III.

AN OMNE OPUS PROFANUM IN TEMPLO FACTUM SIT CONTRA LOCI SANCTITATEM.

1. *Dupliciter potest actus esse profanus.* — *Prior modus.* — Constat ex proprietate vocis, profanum religioso opponi: illud enim profanum appellamus, quod religiosum non est. Unde est illud Ezechiel. 22: *Inter sanctum et profanum non habuerunt distantiam.* Potest autem hæc oppositio intelligi vel negative tantum, vel positive et contrarie. Priori modo dicetur profanus, omnis actus qui ad religionem et cultum Dei non spectat. Et hæc significatio non deservit præsentis instituto, nam ut certum supponimus, non omnes actus qui in ecclesia fiunt, et ad religionem vel cultum Dei non spectant, eo ipso sacrilegos esse, vel sanctitati loci contrarios. Probatur: primo, quia possunt esse actus boni aliarum virtutum, et non religionis, nec ex imperio ejus, ut actus eleemosynæ, actus patientiæ, et similes. Hi autem nec proprie profani dici possunt, nec mali fiunt ex illa circumstantia, quia nullum est præceptum divinum vel humanum prohibens in ecclesia omnes actus qui non sunt virtutis religionis, etiamsi honesti sint; vel præcipientes ut ibi fiant ex imperio et relatione religionis, et non aliter; non enim sunt talia præcepta gratis et sine majori fundamento confingenda. Secundo, quia possunt esse actus indifferentes, qui, si fiant propter honestum finem, et cum aliis circumstantiis debitis, jam erunt honesti in individuo, et sic erit eadem ratio de illis, quæ de aliis honestis; si vero fiant propter malum finem, erunt peccata, et ita dubitari non potest an non tantum nega-

tive, sed etiam aliquo modo contrarie opponantur sanctitati loci, ideoque pro alio membro de oppositione positiva relinquendi sunt; si vero (juxta probabilem opinionem) in individuo maneant indifferentes ex parte finis, et ex aliis circumstantiis, non est verisimile, ex hoc solum quod actus in ecclesia factus caret honestate specifica religionis, et in universum omni honestate, esse injuriosum loco sacro, aut inde accipere malitiam aliquam sacrilegii, etiam levissimam. Probatur eodem fere discursu, quia nulla lex positiva prohibet omnes actus tales fieri in templo; nullibi enim extat, nec traditione habetur; nec etiam ex solis principiis naturæ potest talis prohibitio colligi, etiam supposita sanctitate loci; quia ratio naturalis non dictat esse debitum sanctitati loci, ut in eo nihil omnino fiat, nisi opus vel religionis, vel saltem alicujus virtutis: ex quo enim principio naturali potest hæc obligatio colligi? Item ratio naturalis solum dictat nihil esse faciendum in ecclesia contra reverentiam ei debitam; at facere actum indifferentem non est contra reverentiam debitam tali loco; ergo.

2. *Objectio.* — *Occurritur.* — Dices nonnullam esse irreverentiam loci sacri, eo uti ut loco communi et non sacro: sic autem illo utitur, qui actus non bonos in illo operatur, etiamsi mali non sint. Respondeo negando minorem, si in eo usu nihil speciale includatur sanctitati loci contrarium; nam locus sacer generalem rationem loci retinet; possumus ergo illo uti, ut locus tantum est, et ut habet generales commoditates loci, videlicet, quod defendit, tegit, recreat, etc., non utendo illo ut sanctus est, dummodo ne quid contra illius sanctitatem faciamus. Neque vero hinc sequitur, omnem actum de se indifferentem in ecclesia factum, esse etiam licitum, vel non esse irreligiosum, quia nec de omni actu alias honesto id admittimus; solum ergo dicimus, ex eo quod est indifferens, non sequi esse irreligiosum factum in ecclesia. An vero aliunde possit aliquis actus indifferens vel etiam honestus habere specialem repugnantiam, vel indecentiam in loco sacro, statim videbimus.

3. *De actibus profanis posteriori modo sumptis.* — *Prima sententia.* — Superest ergo quæstio de actibus profanis posteriori modo, id est, aliquo modo positive repugnantibus loco sacro, ut sacer est. Et de his actibus sunt inter Doctores variæ sententiæ. Prima docet nullum actum esse hoc modo contrarium loco sacro natura sua, et seclusa formali intentione ope-

rantis, sed tantum ex positiva lege Ecclesiae, prohibentis ne talis actus in tali loco fiat in illo loco irreverentiam. Ita sentit Cajetan. 2. 2, q. 99, ad quintum dubium, quod erat, in quo consistat directe agere contra sanctitatem loci, ut proprie sit sacrilegium. Respondet enim consistere in hoc, quod est incurrere voluntarie in illud, ad cuius contrarium inest sanctitas loco, ut, verbi gratia, ad hoc ut non possit inde aliquis extrahi violenter, vel aliquid huiusmodi; et in tom. 4 Opusc., tract. 31, qui est 17 Responsionum, in 12, dub. 2, addit propositionem exclusivam, tunc circumstantiam loci sacri esse circumstantiam necessario confitendam alienius actus, quando ille est praedicto modo contra sanctitatem loci sacri, et non aliter, scilicet, quando agitur contra id ad quod locus consecratur vel sanctificatur. Sanctificari autem ad hunc vel illum effectum, solum est ex lege positiva, statuente, ut hoc vel illud non fiat in tali loco in irreverentiam ejus, quia hoc ex sola rei natura definiri non potest, etiam supposita talis loci benedictione, ut constat exemplis, quae utroque loco adducit; et ideo in priori loco statim subjungit, posse Ecclesiam sua prohibitione facere, ut sit sacrilegium, quod de se tale non erat, sentiens per huiusmodi prohibitionem id fieri, et non aliter. Idem significaverat, licet non tam clare, idem Cajet. 1. 2, q. 7, ubi addit, omne peccatum aggravari ex circumstantia loci sacri per accidens, id est, in sua malitia specifica, non veronovam speciem malitiae contrahendo. Hanc etiam opinionem aperte tenet Sot., lib. 2 de Just., quaest. 4, art. 4, § *Sed ais*, ubi dicit, sacrilegium in loco sacro esse ratione ecclesiastici statuti, ut si sanguis vel semen in loco sacro effundatur; imo addit, *locum sacrum non contaminari, nisi duobus dictis modis, nam etsi in ecclesia* (inquit) *pejeres, vel blasphemes, non est sacrilegium*. In quibus verbis illa exclusiva incredibilis mihi est, sed paulatim est in sequentibus impugnanda. Idem videtur sentire Vict., in Sum., 4, quaest. 196, quatenus negat locum sacrum esse circumstantiam necessario confitendam, nisi in casibus praedictis. Item Angles., in Flori., quaest. 9, in diffic., An locus sacer in quolibet peccato speciem mutet; et Navarr., in Manuali, c. 6, n. 11, § *Secundo*, clarius et latius in cap. *Consideret*, de Poenit., d. 5, in principio, num. 19, 20, 21 et 39, quem Gutier. sequitur, lib. 1 Canon. quaest., capit. 31, num. 35. Idem opinatur Sancius, lib. 9 de Matr., disp. 15, n. 5, ubi alios moderatos refert.

4. *Probatur haec opinio.* — Haec sententia suaderi potest, quia non omnia peccata facta in loco sacro sunt sacrilegia; ergo quod aliqua sint sacrilegia, et non alia, non potest aliunde discerni quam ex Ecclesiae prohibitione, seclusa intentione formali directa et sacrilega operantis, ut excludi supponimus. Antecedens supponitur fere a dictis auctoribus ut manifestum, quia alias illa circumstantia esset semper in confessione aperienda, quod est durum et inusitatum. Et ratio a priori esse debet, quia non omne peccatum, ex eo quod in ecclesia sit, habet ex natura rei specialem repugnantiam cum ratione; si quis enim in ecclesia temere de proximo iudicat, aut epistolam scribit continentem mortalem culpam, nihil agit habens specialem repugnantiam cum recta ratione talis loci. Haec autem regula discernendi circumstantias addentes specialem malitiam traditur a D. Thoma, 4, d. 16, quaest. 3, art. secundo, quaestione tertia; ergo. Et confirmatur, quia hac ratione non omne peccatum commissum a persona sacra, vel contra personam sacram est sacrilegium, ut docet S. Thomas 2. 2, q. 99, art. 3, ad 3; ergo idem a fortiori de loco sacro dicendum est. Prima consequentia probatur, quia nulla ratio reddi potest, cur furtum, in ecclesia factum, sit sacrilegium, non vero mentiri decipiendo alium, vel etiam falsum jurando, nisi quia unum est ab Ecclesia specialiter prohibitum, et non aliud. Item, dare alapas alteri in ecclesia, non est speciale sacrilegium; vulnerare autem et sanguinem effundere est speciale sacrilegium. Item, pollui in ecclesia, vel fornicari, est speciale sacrilegium; habere autem in ecclesia tactus impudicos, etc., non est speciale sacrilegium, secluso morali periculo pollutionis. In his autem et similibus, non potest ex sola rei natura assignari ratio vel differentia; ergo tantum provenit ex lege positiva Ecclesiae id prohibente, et quasi constituyente in his, et non in aliis, loci sanctitatem.

5. Simile argumentum fieri potest de actibus non malis, nam quidam actus de se non mali, vel etiam boni, si in ecclesia fiant sunt sacrilegia, alii vero minime; ergo haec differentia non potest revocari, nisi in Ecclesiae prohibitionem. Antecedens quoad posteriorem partem satis est in principio huius dubii declaratum; quoad priorem vero patet exemplis. Nam matrimonialis copula de se non est actus malus, imo bonus, et tamen in ecclesia factus, extra casum necessitatis, est sacrilegium. Item, iudicare per se non est malum,

nec vendere aut emere, et tamen si in ecclesia fiant, nunc sunt sacrilegia; ergo tota ratio huius sacrilegii in prohibitionem Ecclesiae reducenda est. Unde confirmatur generaliter prior pars, nam circumstantia, quae per se non potest transferre actum de non malo in malum, nisi interveniat specialis prohibitio, non potest addere actui alias malo novam speciem malitiae, nisi ratione specialis prohibitionis; at circumstantia loci sacri non potest transferre actum de non malo in malum, nisi interveniat specialis prohibitio, ut patet de iudicio, mercatura, etc.; ergo neque quando actus est aliunde malus, fit sacrilegium ratione loci, nisi ratione ecclesiasticae prohibitionis.

6. *Secunda sententia, dicens omne peccatum in ecclesia factum esse sacrilegium.* — Secunda sententia, superiori fere omnino contraria, imprimis affirmat omne peccatum in ecclesia factum, esse sacrilegium ex ipsa rei natura, et secluso Ecclesiae statuto. Deinde affirmat, ex aliis actibus, qui extra ecclesiam peccata non sunt, aliquos esse sacrilegia, si in ecclesia fiant, saepe quidem ex prohibitione speciali Ecclesiae, interdum vero etiam ex natura rei. Hanc sententiam, praesertim quoad priorem partem, tenent multi auctores. Ut autem eos sine aëquivocatione referamus, supponamus abstracte nos loqui de malitia diversae speciei seu contra religionem, sive illa sit mortalis in illa specie, sive venialis. Hoc enim pendebit ex circumstantiis, ut infra videbimus. Sic ergo tenet illam opinionem Silvest., verb. *Confessio*, 1, quaestione decima; fatetur enim omne peccatum factum in loco sacro habere specialem malitiam sacrilegii, saltem venialem; indicat vero nunquam esse mortalem, nisi in tribus casibus ab Ecclesia prohibitis, supra numeratis in principio huius capituli; hoc tamen magis declarat in aliis locis statim referendis. Eandem sententiam tenet, magisque illam declarat Cordub., in Sum., quaest. 190; ait enim omne peccatum mortale in ecclesia factum, esse mortale sacrilegium; si vero sit veniale, etiam in ratione sacrilegii esse tantum veniale; et licet in principio loquatur de peccatis luxuriae, in fine extendit sermonem ad omnia peccata mortalia. Allegatque Sylvest., in Ros. aur., q. 63, quae est in tract. 3, inter Impertinentes; ibi tamen non constituit tam generalem regulam. Tamen ita videtur exponere verb. *Sacrilegium*, § *Quintum*, et clarius verb. *Immunitas*, 1, num. 5; ibi enim fatetur actum de se malum, vel

notabiliter deformem, in ecclesia factum, esse grave sacrilegium, etiam in casibus ab Ecclesia non prohibitis. Eandem opinionem tenet Med., Cod. de Confes., q. de Circumstantia loci sacri. Refertur etiam potest pro hac sententia Anton. 3 part., tit. 14, c. 19, § 7, ubi ex sententia D. Thomae, ait circumstantiam trahere peccatum in aliud genus, quando habet specialem repugnantiam ad aliud praecipuum divinae legis; sicut furtum, ait, ratione loci sacri, habet specialem malitiam sacrilegii, quia repugnat praecipuo, quod est de veneratione sacrorum, quod praecipuum non est Ecclesiae, sed naturalis ac divinae legis. Praeterea ex ultima parte assertionis videtur necessario inferri prima; nam si aliqui actus, qui non sunt peccata, facti in loco sacro sunt sacrilegia propter irreverentiam loci sacri, quam ex natura sua secum ferunt, seclusa prohibitione Ecclesiae, profecto multo magis erunt sacrilegia omnia peccata commissa in ecclesia, quia magis sunt contra reverentiam debitam loco sacro.

7. Ultimam ergo partem docet clare D. Thomas, 1 Cor. 11, lect. 4, exponens illa verba: *Numquid domos non habetis ad manducandum? Non enim* (inquit) *est licitum domum Dei, quae deputata est pro sacris usibus, communibus usibus applicare. Unde et Dominus* (Joan. 2) *ejecit vendentes et ementes de templo, dicens: Domus mea, domus orationis vocabitur, etc.* Additque subinde D. Thomas, in necessitate licitum esse, *uti ecclesia ad comedendum, et bibendum, et ad alios* (inquit) *usus licitos, sentiens extra necessitatem etiam ad licitos usus harum rerum communium non licere; ad illicitos vero nunquam. Sentitque hanc obligationem oriri ex natura rei ex ipsa ecclesiae sanctitate, et consequenter oppositum esse contra religionem, et esse sacrilegium. Ad hoc etiam videtur alludere Chrysostomus in eum locum, homil. 27: Quarta* (inquit) *accusatio est, quia non solum pauperes, sed etiam ecclesia afficitur contumelia; sicut enim Dominicam caenam facis privatam, etiam rursus locum, utens ecclesia tanquam domo. Et idem significat ibi Ambrosius, dicens, domi haec esse agenda, non in ecclesia, ubi unitatis et mysterii causa convenitur, non dissensionis et ventris. Quae verba etiam usurpavit Anselmus, et subjungit, ecclesiam Dei ad orationem, et ad percipienda Sacramenta consecratam, contemni, dum in ea irreverenter carnales cibi sumuntur. Et in Commentariis Hieronymo attributis ad illa verba: Aut ecclesiam Dei contem-*

nitis? recte additur: *Facientes eam triclinium epularum.* Sic etiam Basil., in Reg. brev., regul. 310, ex verbis Pauli colligit, communes epulas non esse in ecclesia manducandas. Sentiant ergo hi Patres ex natura rei, et ex fine ac consecratione ecclesiae, illicitum esse in ea hujusmodi actiones communes efficere, etiamsi alioquin peccata non sint; multo ergo magis hoc dicent de omnibus peccatis. Quod tandem confirmari potest ex verbis Hieronymi contra Vigilant.: *Ego confiteor timorem meum, ne forte de superstitione descendat: quando iratus fuero, et aliquid mali in meo animo cogitavero, et me nocturnum phantasma deluserit, basilicas Martyrum intrare non audeo; ita totus et animo et corpore pertremisco.* Quid ergo sentiret Hieronymus de audacia committendi peccatum intra ecclesiam?

8. *Judicium auctoris.* — Hæc quidem posterior sententia magis ad veritatem accedere videtur, aliqua tamen indiget explicatione. Ut ergo distincte et in particulari declaretur, quid in hoc prohibitum sit specialiter, et quo jure, et consequenter, quando operatio illicita in ecclesia sit proprie sacrilegium mortale aut veniale, multa in particulari dicere necesse est, et ideo in sequentibus capitulis paulatim exponetur.

CAPUT IV.

DE ACTIONIBUS FORENSIBUS IN TEMPLIS PROHIBITIS, OB EORUM REVERENTIAM.

1. Ante omnia supponendum est, Ecclesiam habere potestatem ita prohibendi actiones aliquas in locis sacris fieri, ut eo ipso sacrilegæ sint contra hujusmodi prohibitionem factæ, etiamsi de se tales non sint. Hæc est certa, et communis sententia omnium Doctorum, quos retuli cap. præced., et in sequentibus referam. Declaraturque ex illa doctrina de legislatore humano, qui habet potestatem constituendi actum præceptum in certa specie virtutis, juxta materiae capacitatem, et similiter actum prohibitum in certa specie vitii. Dices legislatorem non posse facere ut actus, per suam legem, fiat illius virtutis cujus antea non erat, sed posse tantum facere ut actus virtutis, qui non erat necessarius intra illam virtutem, posita lege sit necessarius ad servandum medium illius virtutis; ut quando præcipitur jejunium, non fit per præceptum, ut jejunium sit actus temperantiæ, nec videtur hoc fieri posse per legem; tum quia hoc pendet ex materia

quasi intrinseca actui, quam lex nec dare potest, nec auferre; tum quia lex, ut præcipiat, videtur supponere rationem virtutis in actu, quia supponit honestatem; solum ergo facit illa lex, ut actus jejunii, qui de se est actus virtutis temperantiæ, non tamen necessarius, fiat necessarius ratione legis; ergo in præsentibus si actus de se non est religionis, non potest per legem Ecclesiae fieri religionis. Et consequenter nec contrarius actus poterit fieri sacrilegium propter prohibitionem.

2. *Satisfit.* — Respondeo imprimis non esse eandem rationem de actu virtutis et vitii, nam ex vi legis humanæ prohibentis actum, incipit esse vitium, quod antea non erat, et simpliciter et in tali specie, ut comedere carnes in die veneris est intemperantia, posita prohibitione Ecclesiae, cum antea non esset; et idem videri potest in injustitia, et aliis. Et ratio est, quia lex potest præscribere medium virtutis in materia ejus, quo medio existente, incipit esse vitiosus in eadem materia recessus ab illo, cum antea non esset vitiosus, quia illud non erat medium, et ita non erat recessus a medio. Item, quia malitia est carentia bonitatis debitæ in esse: unde eadem carentia, quæ antea erat pura negatio, et ideo non erat mala, incipit ratione præcepti esse privatio, quia jam est debita contraria bonitas. Unde respondendo ad objectionem, fateor legem supponere materiam aptam, ut in ea constituatur medium talis virtutis, et hac ratione posse (regulariter loquendo) in tali materia actum talis virtutis exerceri absque lege, si ratio per se possit medium sufficiens ad talem honestatem ibi invenire, licet seclusa lege non judicet esse necessarium; lex autem facit ut illud medium sit necessarium, et (ut ita dicam) unicum. Hoc autem totum in præsentibus materia spectare licet. Nam abstinere a deambulatione, verbi gratia, in ecclesia propter reverentiam ejus, etiam seclusa lege, est bonum, et ad materiam religionis spectans; si ergo addatur lex id præcipiens intuitu reverentiæ templi, faciet illud esse necessarium intra illam virtutem, et consequenter faciet contrarium actum esse sacrilegium. Idem est de actu vendendi et emendi, judicandi, et similibus, nam cessatio ab his operibus in loco sacro ob sanctitatem ejus, de se est materia apta ad honestatem religionis, et ad actum ejus, etiam secluso præcepto; ideoque lex potest intra illam virtutem facere illum actum necessarium, et contrarium irreligiosum. Idem videre licet in præcepto absti-

nendi ab opere servili in die festo, nam, ante præceptum, illud non erat necessarium ad virtutem religionis, erat tamen materia apta, ut posset intuitu religionis observari. Unde etiam secluso præcepto potuisset aliquis id velle actu honesto et religioso; ut si quis velit, intra hebdomadam uno die vacare ab illis operibus, ut se totum tribuat cultui Dei, etiam secluso præcepto, honeste ac religiose id facere poterit. Præceptum ergo Ecclesiae, quod illo intuitu materiam illam prohibet, intra virtutem religionis legem constituit, et ideo commissio contraria sacrilegium est solum contra legem humanam.

3. *Dupliciter posse actum fieri sacrilegum.* — Secundo, suppono duobus modis posse fieri sacrilegum aliquem actum ratione legis positivæ, qui absque illa talis non esset. Uno modo tantum antecedenter, seu præsuppositivæ; alio modo formaliter, per propriam et directam prohibitionem; ut, verbi gratia, quod res aliqua sanctificetur hoc vel illo modo, et ad talem finem, pendet ex positiva lege vel Christi, vel Ecclesiae: et tamen postquam res consecrata est juxta illam legem, sine nova prohibitionem erit sacrilegium aliquid facere circa illam rem, quod, si fieret circa illam rem non sanctificatam, sacrilegium non fuisset. Ut, verbi gratia, sanctificatio chrismatis vel olei infirmorum ex lege ecclesiastica pendet; tamen illa posita, sacrilegium est oleum illud contemnere, vel irreverenter tractare, etiamsi hoc non esset formaliter ab Ecclesia prohibitum; tunc ergo dicimus sacrilegium pendere ex lege positiva præsuppositivæ seu antecedenter. Formaliter autem pendet, quando præsupposita rei sanctificatione, talis actus circa illam non esset sacrilegium, nisi per se ac separatim esset prohibitus; ut in dicto exemplo, etiam supposita sanctificatione chrismatis, non esset peccatum illud servare in domo particulari et propria; si autem accedat præceptum Ecclesiae, ut in templo tantum servetur, et inde non extrahatur, incipiet oppositum esse sacrilegium ex formali Ecclesiae prohibitionem. In hac ergo assertionem loquimur de sacrilegio circa locum sacrum, quod ratione formalis prohibitionis tale est, et sine illa non esset, etiam supposita consecratione Ecclesiae, et dedicatione ejus ad talem finem; nam aliud genus sacrilegii, quod dicitur ex præsuppositione tantum legis positivæ, revera potius est ex vi legis naturalis dictantis sancta sancte tractanda esse, quamvis rei sanctitas ex humana sit institutione; sicut

peccatum contra votum, peccatum est contra legem naturalem, quamvis pendeat præsuppositivæ ex voluntate humana voluntarie promittentis; si ergo respectu loci sacri est aliquod sacrilegium hujusmodi, illud ex natura rei esse dicemus, et in sequenti assertionem de illo agemus.

4. Tertio, adverte ex superioribus, actiones forenses duplices esse, quasdam pertinentes ad placitum, seu strepitum judicii, alias ad mercatum, seu negotiationem. De utrisque ergo in hoc capite tractamus; de aliis vero postea dicemus.

5. Dico ergo primo: placitum ex Ecclesiae prohibitionem in templis fieri non potest; unde si fiat, sacrilegium committitur: quamvis absque prohibitionem Ecclesiae non semper esset sacrilegium, etiam supposita institutionem templorum, et illorum sanctificationem. Hæc ultima pars per se clara est, et pro nunc supponitur; quia actus judicii per se non est malus, ut constat, nec videtur adeo indecens, ut semper includat intrinsecam irreverentiam contra locum sacrum, de quo in sequenti puncto plura dicam. Prior ergo pars probatur primo ex capit. *Cum Ecclesia*, de Immunitate ecclesiarum. Circa quod advertendum imprimis est, ibi non prohiberi simpliciter omne placitum, sed solum *in causis, ubi de sanguinis effusione, et corporali pœna agitur*: hæc enim sunt formalia verba textus. Ex vi ergo illius textus non potest illa prohibitio ulterius extendi; unde pro rationem additur: *Absurdum enim est, et crudele, ibi judicium sanguinis exerceri, ubi est tutela refugii constituta.* Quæ ratio in causis civilibus locum non habet; ergo nec prohibitio ex vi illius textus; de alio enim statim videbimus. Secundo, ex parte loci extenditur illa prohibitio ad ecclesias et cœmeteria: crediderim tamen id additum esse majoris explicationis gratia; nam, facta prohibitionem pro ecclesia, censetur esse facta pro cœmeterio, quia sub illa comprehenditur, tantquam accessorium sub principali, licet non convertatur, arg. cap. unic. de Consecratione ecclesiarum, in 6, quod loquitur de pollutionem cœmeterii; eadem autem ratio procedit in præsentibus, ut constat.

6. Denique additur in illa prohibitionem, *sub interminationem anathematis*, quod certum est, intelligendum esse de censura ferenda, non ipso jure lata, ut ex vi verborum constat, et Glossa ibi communiter recepta notat. Item talis pœna non extenditur extra causam sanguinis, quia pœna non debet extendi ultra for-